

Raportul EASO privind azilul pentru anul 2021

Raportul anual privind situația
azilului în Uniunea Europeană

REZUMAT

Imagine copertă: Steve Evans

© European Asylum Support Office, 2021

Reproducerea este autorizată cu condiția menționării sursei.

Pentru orice utilizare sau reproducere a fotografiilor sau a altor materiale care nu se află sub incidența drepturilor de autor ale EASO trebuie solicitată direct permisiunea deținătorului drepturilor de autor.

PDF ISBN 978-92-9465-057-3 ISSN 2600-3082 DOI 10.2847/880 BZ-AH-21-001-RO-N

Raportul EASO privind azilul pentru anul 2021

Raportul anual privind situația azilului în Uniunea Europeană

[REZUMAT](#)

Cuvânt înainte

În acest an se împlinesc 10 ani de la prima ediție a publicației emblematică a agenției, *Raportul EASO privind azilul*. De-a lungul timpului, raportul a fost îmbunătățit în permanență pentru a surprinde și a prezenta cele mai noi tendințe și dezbateri din domeniul politicilor axate pe crearea unui sistem european comun de azil (SECA) armonizat. Suntem mândri de evoluția *Raportului EASO privind azilul*, care a devenit principala sursă de informații privind azilul în Europa și oglindește dezvoltarea agenției de la înființarea sa la 19 iunie 2020 până la devenirea sa ca centru de expertiză în domeniul azilului.

Mai mult, rolul tot mai important al EASO este evidențiat în noul **Pact privind migrația și azilul** al Comisiei Europene, care a fost publicat în septembrie 2020. Pactul reprezintă un nou punct de pornire pentru dezbaterile pe tema unei gestionări eficiente și umane a migrației și a azilului în Europa. EASO este pregătit să preia un mandat sporit în calitate de Agenție a Uniunii Europene pentru Azil (EUAA) și să-și asume rolul de parte integrantă a cadrului european pentru a gestiona realitatea complexă a migrației, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale.

Pandemia de COVID-19 a avut un impact semnificativ asupra fiecărui aspect al vieții oamenilor din întreaga lume. Cu scopul de a atenua răspândirea virusului și de a proteja siguranța oamenilor – atât pe a celor care își caută refugiul în Europa, cât și pe a personalului care lucrează direct cu solicitanții de azil –, toate țările UE+ au implementat măsuri de urgență și au realizat schimbări procedurale de durată. Anul acesta a fost primul an de la înființarea SECA în care

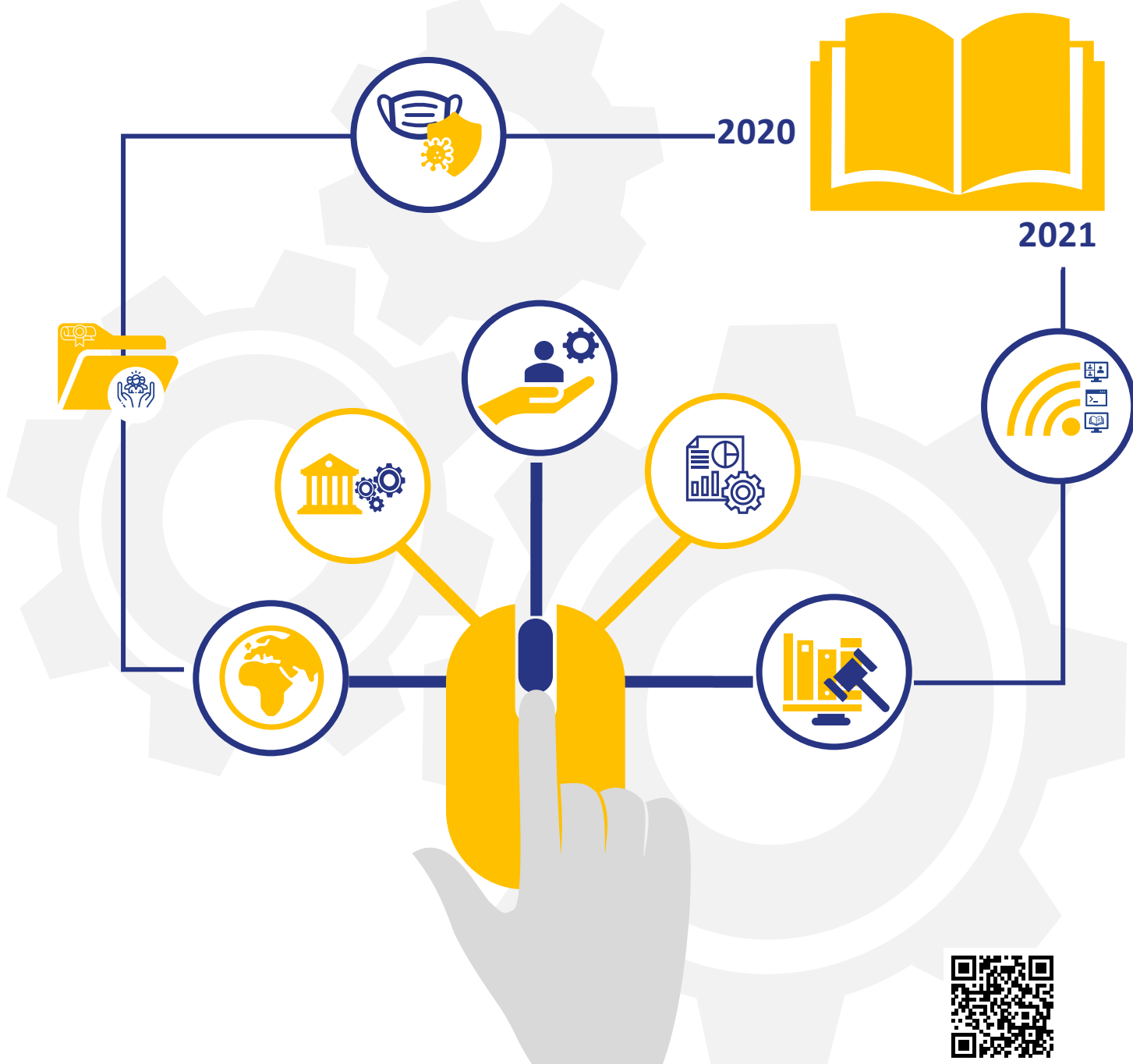
statele membre, autoritățile naționale de azil și de primire și organizațiile care lucrează în domeniul protecției internaționale s-au confruntat cu o provocare dublă: respectarea dreptului de bază al omului de a trăi în siguranță și gestionarea unei crize sanitare globale care putea să expună unui risc suplimentar atât migranții, cât și țările care îi primeau.

În perioada în care limitele administrațiilor naționale au fost puse la încercare, activitățile EASO au avut ca scop direct sprijinirea statelor membre pentru a asigura continuitatea serviciilor și a acorda asistență în caz de urgență. Pe tot parcursul anului 2020, agenția a elaborat instrumente menite să îmbunătățească și să armonizeze procedurile, a publicat rapoarte analitice și a oferit instruire specialiștilor din domeniul azilului. În urma unei inițiative specifice de culegere de informații s-au obținut informații actualizate, cuprinzătoare și de încredere cu privire la impactul COVID-19 asupra procedurii de azil. Rezultatele au demonstrat reziliența sistemelor naționale de azil și de primire ale UE, care și-au adaptat rapid metodele și au apelat la soluții digitale pentru a oferi refugiu celor care aveau nevoie. Aceste inovații ar putea fi soluția care va mări eficiența și va soluționa provocările similare din viitor, menținând totodată sustenabilitatea sistemului european.

Nina Gregori
Director executiv
Biroul European de Sprijin pentru Azil

Introducere

Ca primă sursă de informații referitoare la protecția internațională în Europa, seria *Rapoartelor EASO privind azilul* oferă o privire de ansamblu cuprinzătoare a principalelor evoluții din domeniul azilului survenite în statele membre ale Uniunii Europene și în Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția (țările UE+). Începând cu o scurtă prezentare a strămutărilor forțate de la nivel mondial, raportul focalizează apoi pe contextul Europei și sintetizează pas cu pas schimbările apărute la nivelul tuturor aspectelor sistemului european comun de azil (SECA). Raportul prezintă și o selecție de cauze din jurisprudența care a modelat interpretarea legilor naționale și europene, precum și principalii indicatori statistici pentru anul de referință 2020, care evidențiază tendințele emergente și eficacitatea sistemelor de azil.

Prezentare globală a azilului în 2020

Milioane de oameni din întreaga lume sunt afectați de strămutarea forțată din cauza conflictelor, a persecuției, a încălcărilor drepturilor omului, a dezastrelor naturale și a degradării ecosistemelor.

Statisticile oficiale diferențiază între două categorii de persoane strămutate:

a) refugiații și solicitanții de azil care au trecut frontiere internaționale; și
b) persoanele strămutate intern (PSI), care sunt strămutate în interiorul țării de reședință. Refugiații sunt acele persoane care și-au părăsit țara din cauza temerii de persecuție bine fondate din motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și care au trecut peste o frontieră internațională în căutarea siguranței. PSI nu au trecut granița țării lor, dar pot fi încă într-o situație vulnerabilă.

În context european, protecția internațională cuprinde statutul de refugiat și statutul conferit prin protecție subsidiară. Acesta din urmă se referă la persoane care nu se califică pentru statutul de refugiat, dar sunt eligibile pentru protecție deoarece se confruntă cu un risc de vătămare gravă, de exemplu prin pedeapsa cu moartea sau prin execuție, cu riscul de tortură sau de tratamente sau pedepse inumane sau degradante în țara de origine sau cu o amenințare gravă și individuală la propria viață din cauza violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional.

În iunie 2020, Înaltul Comisar al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR) a raportat că populația totală vizată de aceste riscuri se ridică la aproximativ 80 de milioane de oameni, din care 26,4 milioane de refugiați, 4,2 milioane de solicitanți de azil, 45,7 milioane de PSI și 3,6 milioane de venezueleni strămutați în străinătate.

Două treimi din populația de refugiați a lumii provin din cinci țări de origine: Siria, Venezuela, Afganistan, Sudanul de Sud și Myanmar (în ordine descrescătoare). Marea majoritate a populațiilor strămutate sunt găzduite de țări și comunități învecinate cu centrul unei crize, care sunt deseori țări în curs de dezvoltare. În 2020, Turcia s-a situat din nou pe primul loc în topul țărilor gazdă, fiind urmată de Columbia, Pakistan, Uganda și Germania.

Pandemia de COVID-19 care a marcat anul 2020 a avut un impact profund și complex, manifestat atât prin crearea sau amplificarea nevoilor de protecție la nivel mondial, cât și prin împiedicarea accesului la siguranță. În acest context dificil, pentru a asigura continuitatea serviciilor, părțile interesate implicate în acordarea de protecție și-au adaptat activitatea în consecință, de exemplu prin noi modalități de înregistrare și prelucrare a cererilor și printr-o utilizare sporită a tehnologiei și a soluțiilor digitale.

În pofida problemelor create de pandemie, comunitatea internațională a depus eforturi pentru a colabora la nivel multilateral, înregistrând printre altele următoarele progrese în 2020 în cadrul Pactului mondial privind refugiații:

- ➔ capacitate de protecție sporită la nivel mondial;
- ➔ acces sporit la educație pentru copiii strămutați;
- ➔ promovarea de soluții durabile;
- ➔ introducerea de soluții energetice nepoluante în amplasamentele umane;
- ➔ promovarea dezvoltării umane și a creșterii economice ca soluții structurale în medii fragile;
- ➔ creșterea accesului echitabil la servicii de sănătate, apă curată și salubritate; și
- ➔ promovarea oportunităților de angajare pentru persoanele afectate de strămutare.

Uniunea Europeană are un rol esențial în oferirea de soluții de protecție în întreaga lume, majoritatea bugetului său în domeniul umanitar fiind alocat proiectelor de ajutorare a persoanelor strămutate forțat și a comunităților-gazdă.

Pe măsură ce comunitatea internațională depune în continuare eforturi pentru a rezolva aspectele complexe ale strămutării la nivel mondial, măsurile de dezvoltare se pot reorienta de la un an la altul astfel încât să vizeze domeniile în care se pot face progrese către ameliorarea situațiilor de strămutare sau în care pot fi concepute noi modalități de acordare a protecției. În 2020, în prim-planul discursului despre protecția internațională s-au regăsit două domenii, fiecare din alte motive. **Relocarea** a fost unul dintre domeniile puternic afectate de pandemie din cauza restricțiilor de călătorie. Având în vedere riscurile asociate cu deplasările în timpul urgenței sanitare mondiale, nevoia de furnizare a unei căi legale și sigure de relocare a fost accentuată mai mult ca niciodată. În același timp, pandemia a reprezentat o ocazie propice pentru ca țările să facă progrese în domeniul **digitalizării**, pentru a eficientiza procedurile de azil.

Tiparele nevoii de protecție internațională la nivel mondial, 2020

5 țări reprezintă sursa a 2/3 din populația de refugiați a lumii

6,6 M
Siria

3,6 M
Venezuela

2,7 M
Afganistan

2,3 M
Sudanul de Sud

1,0 M
Myanmar

Turcia găzduiește cel mai mare număr de refugiați, fiind urmată de Columbia, Pakistan, Uganda și Germania.

În 2020, refugiații din Venezuela au reprezentat cel mai mare grup de noi solicitanți de azil

85 % din populația de refugiați a lumii este găzduită în țări în curs de dezvoltare

Pandemia de COVID-19 a avut un impact complex, manifestat prin crearea sau amplificarea nevoilor de protecție la nivel mondial și prin împiedicarea accesului la siguranță

Programele de relocare au fost aproape oprite din cauza restricțiilor de călătorie în timpul pandemiei de COVID-19

Pandemia a oferit reprezentat o ocazie propice pentru ca țările să facă progrese în domeniul **digitalizării**, pentru a eficientiza procedura de azil

Surse: EASO și datele UNHCR

2. Evoluții importante în domeniul azilului în Uniunea Europeană în 2020

Pe fondul progreselor înregistrate din 2016 până în prezent în cadrul negocierilor referitoare la cele două pachete de propuneri de reformă, Comisia Europeană a prezentat în septembrie 2020 un nou **pact privind migrația și azilul**. Acesta propune un nou început în abordarea migrației, cu proceduri mai bune, mai rapide și mai eficiente și cu atingerea unui echilibru între distribuirea echitabilă a responsabilității și solidaritate. Pactul privind migrația și azilul își propune să creeze cadrul necesar pentru:

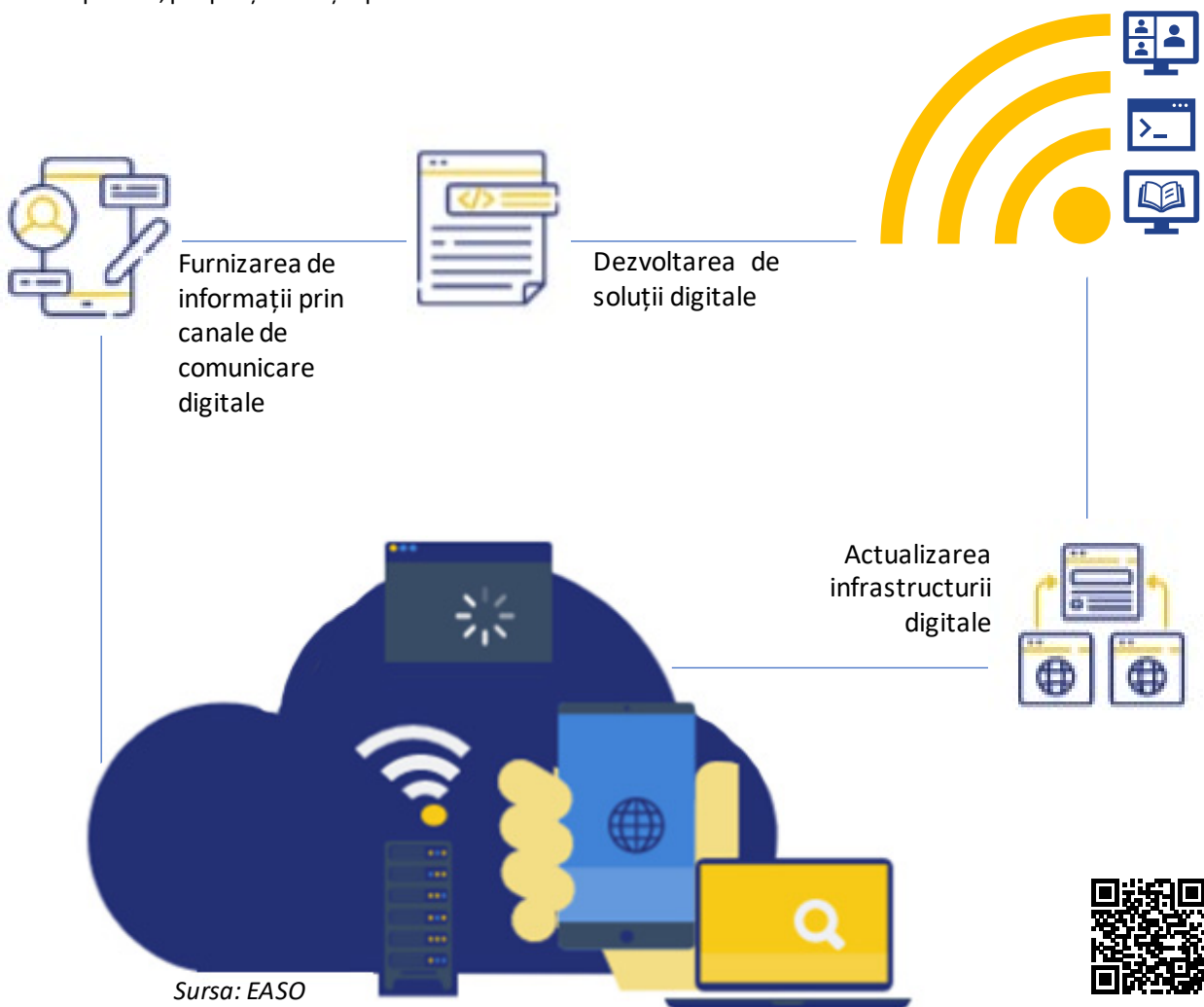
- o gestionare solidă și echitabilă a frontierelor externe, inclusiv a controalelor privind identitatea, sănătatea și securitatea;
- sisteme echitabile și eficiente în domeniul azilului în toate țările UE+, cu simplificarea procedurilor de azil și returnare a solicitanților de azil respinși;
- un nou mecanism de solidaritate pentru debarcările efectuate după operațiunile de căutare și salvare, pentru țările care se confruntă cu presiuni crescute și pentru situații de criză;
- consolidarea analizei prospective, a pregătirii pentru situații de criză și a răspunsului în caz de criză;
- o politică eficientă în materie de returnare și o abordare coordonată la nivelul UE pentru returnarea cetățenilor statelor terțe în țara de origine;
- o guvernare cuprinzătoare la nivelul UE pentru o mai bună gestionare și punere în aplicare a politicilor din domeniul azilului și al migrației;
- parteneriate reciproc avantajoase cu principalele țări terțe de origine și de tranzit;
- căi legale durabile pentru cei care au nevoie de protecție și pentru a atrage talente în UE; și
- politici de integrare eficiente.

Pentru realizarea acestor obiective, Comisia Europeană și-a menținut propunerile și și-a exprimat sprijinul pentru acordurile provizorii încheiate deja în legătură cu Regulamentul privind condițiile pentru protecție internațională, Directiva privind condițiile de primire, Regulamentul privind cadrul de relocare al Uniunii și Agenția Uniunii Europene pentru Azil. Totodată, Comisia a solicitat încheierea rapidă a negocierilor referitoare la reformarea Directivei privind returnarea. Comisia Europeană și-a retras propunerea din 2016 de modificare a Regulamentului Dublin și a înlocuit-o cu o nouă propunere de Regulament privind gestionarea situațiilor legate de azil și migrație. Împreună cu cele cinci propuneri din 2016 și 2018 care au fost menținute, pactul cuprinde un pachet de nouă instrumente suplimentare:

- ➔ un nou regulament privind o procedură de screening
- ➔ o propunere modificată de revizuire a Regulamentului privind procedurile de azil
- ➔ o propunere modificată de revizuire a Regulamentului Eurodac
- ➔ un nou Regulament privind gestionarea situațiilor legate de azil și migrație
- ➔ un nou Regulament privind situațiile de criză și de forță majoră
- ➔ un nou plan de acțiune în vederea pregătirii pentru situații de criză legate de migrație și a gestionării acestora
- ➔ o nouă recomandare privind relocarea și căile complementare
- ➔ o nouă recomandare privind operațiunile de căutare și salvare efectuate de nave private
- ➔ noi orientări referitoare la Directiva privind facilitarea migrației ilegale.

Prezentarea Pactului privind migrația și azilul și propunerile referitoare la instrumentele juridice asociate au determinat reînnoirea dezbaterilor privind gestionarea eficientă și umană a migrației în Europa. Abordarea holistică a Comisiei Europene în coordonarea unui proces consultativ incluziv și efortul de a integra pe deplin conexiunile dintre diferite domenii de politică în materie de migrație și azil într-o singură abordare coerentă au primit reacții pozitive; la fel și efortul sincer de a integra diversitatea nevoilor diferitelor state membre ale UE și de a depăși controversele trecutului. Deși în rândul statelor membre pare să persiste o divergență a perspectivelor privind anumite aspecte ale politicii propuse în domeniul migrației și al azilului, propunerile înaintate de Comisia Europeană pun baza unui dialog constructiv mai amplu la nivel tehnic și politic în cadrul procesului legislativ. În mijlocul reacțiilor pozitive au existat și voci, atât din partea actorilor statali, cât și a celor nestatali, care au atras atenția asupra domeniilor în care s-ar putea realiza mai multe.

În mod firesc, pandemia de COVID-19 a avut un impact profund asupra fluxurilor migratorii și a funcționării sistemelor de azil în Europa. Recunoscând pe deplin dificultățile întâmpinate de statele membre la implementarea normelor UE relevante în timpul pandemiei, Comisia Europeană a emis o [comunicare](#) prin care a oferit orientări privind asigurarea continuității procedurilor de azil și returnare și a relocării. Țările UE+ au introdus o serie de măsuri în toate etapele procedurilor de azil, precum și în centrele de primire, pentru a proteja bunăstarea fizică a persoanelor. Este posibil ca măsurile restrictive, justificate din punctul de vedere al sănătății publice, să fi avut un impact, chiar dacă temporar, asupra respectării drepturilor și libertăților fundamentale, având în vedere că părțile interesate insistă asupra necesității ca măsurile să fie temporare, proporționale și aplicate doar în caz de nevoie.

Sursa: EASO

În efortul de a continua să furnizeze servicii respectând totodată noile măsuri, țările UE+ au digitalizat multe etape ale procedurii de azil dezvoltând și implementând noi sisteme electronice. Multe dintre aceste soluții pot fi păstrate pe termen lung pentru a spori eficiența sistemelor de azil, iar altele pot fi folosite ca planuri de acțiune metodologice în cazul în care țările UE+ vor fi nevoite să soluționeze provocări asemănătoare în viitor.

În ciuda reducerii generale a numărului de sosiri la frontierele externe ale UE în 2020, au apărut diferite tendințe pe rutele de migrație către Europa. Rutele din vestul și estul Mediteranei au înregistrat mai puține sosiri față de anul 2019, în timp ce rutele din Africa de Vest, din centrul Mediteranei și din Balcanii de Vest au înregistrat o creștere a numărului de sosiri. Frontierele și insulele Greciei au continuat să fie supuse unei presiuni semnificative, iar Comisia Europeană a lucrat cu autoritățile elene și ale altor state membre ale UE pentru a acorda asistență vitală în vederea remedierii situației, inclusiv printr-un exercițiu de transfer voluntar din Grecia în alte state membre al copiilor neînsoțiți și al copiilor cu vulnerabilități însoțiți de familie.

Transferurile au continuat și după misiunile de căutare și salvare din Marea Mediterană. Debarcările și transferurile au fost coordonate de Comisia Europeană și s-au desfășurat – cu participarea agențiilor UE relevante, inclusiv a EASO – în conformitate cu procedurile standard de operare elaborate în 2019. Aceste eforturi sunt dovada concretă a solidarității europene în practică, dar au evidențiat și nevoia de un mecanism de solidaritate mai previzibil pentru debarcare și transfer, așa cum se prevede în noua propunere de regulament privind gestionarea situațiilor legate de azil și migrație.

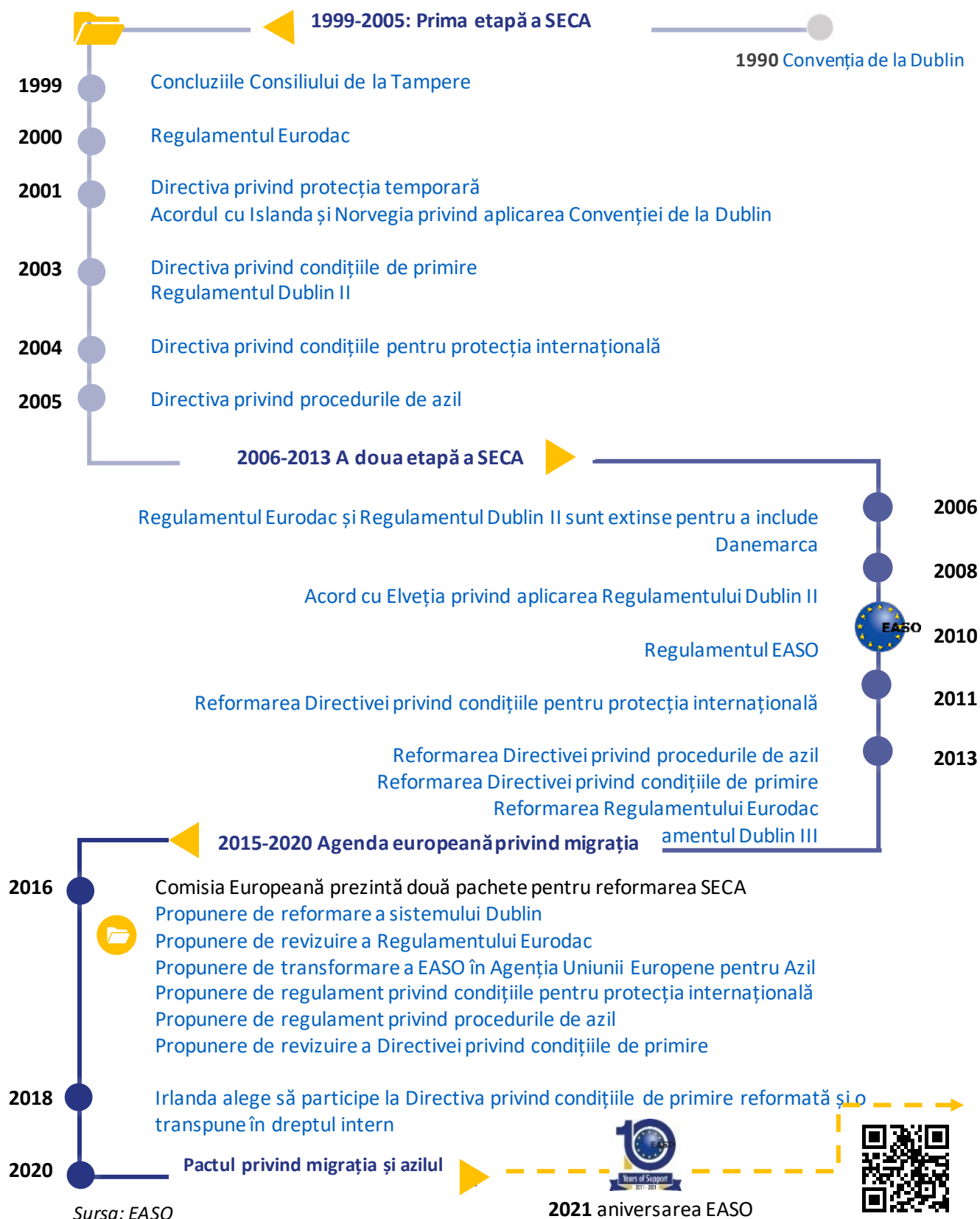
Finalul anului 2020 a reprezentat și sfârșitul perioadei de tranziție în care dreptul UE încă se mai aplica pentru și pe teritoriul Regatului Unit, în urma retragerii sale din Uniune. De la 1 ianuarie 2021, dreptul UE relevant pentru domeniul azilului nu se mai aplică în mod automat, ci numai dacă este păstrat în sistemul juridic intern. Un aspect important în acest sens este abrogarea Regulamentului Dublin III în Regatul Unit, dispozițiile sale încetând să se aplice.

Pe tot parcursul anului 2020, UE a continuat cooperarea cu partenerii externi pentru gestionarea presiunilor migrației printr-o abordare cuprinzătoare, bazată pe multilateralism. Obiectivele activităților realizate în cadrul dimensiunii externe a politicii UE privind migrația sunt eliminarea cauzelor primare ale migrației, combaterea rețelelor de introducere ilegală de persoane, intensificarea cooperării cu țările terțe în domeniul returnărilor și al readmisiei, colaborarea cu țările partenere pentru gestionarea frontierelor și acordarea de sprijin pentru protecție în străinătate.

În calitate de organism care asigură o interpretare și o aplicare armonizată a dreptului Uniunii, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a pronunțat mai multe hotărâri referitoare în principal la deciziile preliminare, interpretând în mai mare detaliu diverse prevederi ale SECA. Jurisprudența a vizat teme legate de accesul efectiv, procedura de azil, derularea interviurilor personale în cazurile inadmisibile, formele de protecție, luarea în custodie publică, procedurile în a doua instanță, nediscriminarea resortisanților și a beneficiarilor de protecție internațională care au obținut ulterior cetățenie, reîntregirea familiei și menținerea unității familiale, returnarea cetățenilor statelor terțe, transferurile, protecția acordată palestinienilor apatrizi de către UNRWA și refuzul de a efectua serviciul militar. În plus, CJUE a emis o hotărâre privind restricțiile naționale legate de finanțarea ONG-urilor, care afectează ONG-urile care lucrează în domeniul protecției naționale.

Evoluția sistemului european comun de azil (SECA)

3. Asistența acordată statelor de către EASO

În 2020 se împlinesc 10 ani de la înființarea EASO. Pe baza regulamentului de înființare, EASO se axează pe îmbunătățirea punerii în aplicare a SECA, pe consolidarea cooperării practice în domeniul azilului între statele membre și pe acordarea de asistență operațională statelor membre ale căror sisteme de azil și primire sunt supuse unei presiuni deosebite.

În contextul pandemiei de COVID-19, în 2020 activitățile EASO au avut drept scop direct asistarea statelor membre în asigurarea continuității activității, agenția realizând fără întrerupere activități de pregătire și facilitând întruniri online între statele membre. EASO a lansat o inițiativă dedicată culegerii de informații pentru a oferi părților interesate informații actuale, cuprinzătoare și de încredere cu privire la impactul COVID-19 asupra sistemelor naționale de azil și de primire, precum și cu privire la planul de vaccinare a solicitanților de azil și a beneficiarilor de protecție internațională. Pentru a garanta standarde înalte în prelucrarea cererilor de azil în timpul pandemiei, EASO a emis recomandări practice privind derularea interviurilor personale la distanță și realizarea de înregistrări la distanță/online.

În cadrul activității operaționale a EASO, măsurile de sănătate au impus ca atenția să se reorienteze către fluxuri de lucru administrative precum gestionarea dosarelor pendinte, atribuțiile administrative legate de înregistrare, acordarea de asistență în procesele de recurs, activitățile de consolidare a capacităților, îmbunătățirea politicii și a procedurilor și sprijinirea de la distanță a procesului de oferire și primire de informații prin linii de asistență telefonică. De asemenea, agenția a rămas activă pe teren și a ajutat la transferul copiilor neînsoțiți din Grecia în alte state membre. La sfârșitul anului 2020 s-a convenit acordarea de sprijin Spaniei cu scopul de a diminua presiunea cu care se confrunta sistemul său de primire și de a elabora un nou model de primire.

Prezentare video: Momentele marcante și realizările EASO

Sursa: EASO

4. Funcționarea sistemului european comun de azil

Principalele evoluții care au avut loc la nivel național în 2020 au influențat legislația, politicile și practicile în domeniul azilului din țările UE+. Două teme orizontale întâlnite la nivelul fiecărei etape a procedurii de azil au fost impactul pandemiei de COVID-19 și digitalizarea procedurilor de azil.

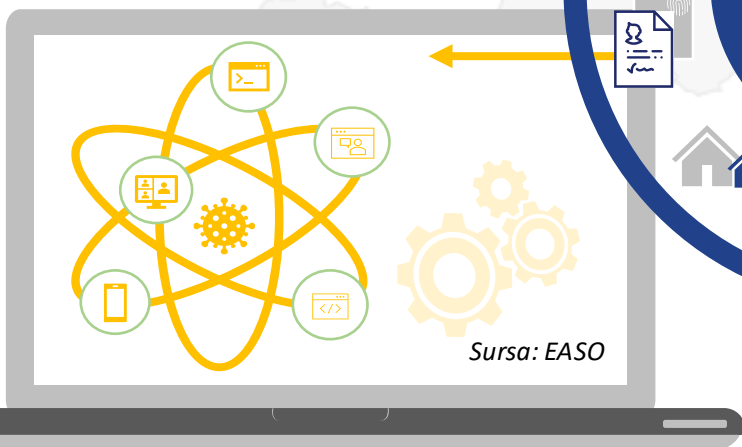
Digitalizarea procedurii de azil

Pandemia de COVID-19 a impulsat țările să apeleze la instrumente digitale și să adapteze practicile din centrele de primire

În pofida beneficiilor, digitalizarea poate determina și potențiale riscuri cu privire la protecția datelor, alfabetizarea digitală și conectivitate

Sursa: EASO

COVID-19

Restricțiile de călătorie din timpul pandemiei de COVID-19 au afectat considerabil șansele solicitanților de azil de a ajunge pe teritoriul UE. Autoritățile naționale au fost obligate să se adapteze rapid la noile circumstanțe, suspendând sau limitând înregistrările pe o scurtă perioadă în timpul primului val al pandemiei. În această perioadă, țările UE+ și-au reorganizat procesele și mediul de lucru.

Numărul solicitanților de azil orientați către procedura Dublin a fost mai mic, iar procesul de transfer a trebuit ajustat pentru a respecta cerințele stricte privind sănătatea. Din jurisprudența anului 2020 a reieșit că presiunea asupra sistemelor sanitare a devenit un factor suplimentar de luat în considerare la stabilirea statului membru responsabil pentru cererea de azil.

Distanțarea fizică, închiderea unor spații, munca la distanță și protocoalele sanitare au afectat toate etapele procesului de procesare a cererilor, atât în primă instanță, cât și în recurs: interviurile personale, asigurarea serviciilor de interpretare, notificarea deciziilor, gestionarea volumului de cazuri, pregătirea personalului și evaluarea calității. Atunci când a fost posibil, aceste sarcini au fost realizate de la distanță cu ajutorul tehnologiilor digitale, de exemplu prin videoconferință. Formulele de lucru interne în cadrul administrațiilor din prima și a doua instanță au fost adaptate astfel încât perturbarea serviciilor să fie minimă, respectându-se totodată măsurile de sănătate publică. Din acest motiv, termenele procedurale au fost prelungite în consecință.

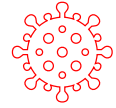
Formatul în care se furnizau informațiile s-a schimbat la rândul său, fiind preferate sesiunile în grupuri mici, la telefon sau online sau tutorialele video, și s-au depus eforturi suplimentare axate în special pe asigurarea protecției, a măsurilor de igienă, a protocoalelor de urmat, a asistenței medicale și a instrucțiunilor de evitare a contaminării. Asistența și reprezentarea juridică au fost furnizate la distanță sau cu interacțiuni față în față limitate. Ca rezultat direct al măsurilor restrictive legate de COVID-19, în mai multe țări s-a raportat limitarea accesului la asistență juridică la frontiere și în centrele de primire și de cazare a străinilor luați în custodie publică. Având în vedere posibilitatea redusă de a efectua misiuni de informare în țările de origine, țările UE+ s-au axat pe alte metode de culegere a informațiilor privind țările de origine (ITO) și de păstrare a contactului cu sursele.

În domeniul primirii, țările UE+ și-au adaptat atât organizarea, cât și infrastructura de primire la circumstanțele pandemiei de COVID-19, introducând măsuri precum o perioadă inițială de plasare în carantină după sosire, distanțare fizică în cadrul centrelor de primire și circulație limitată între acestea, restricții de vizitare, măsuri de igienă suplimentare și echipamente de protecție. Necesitățile de spațiu suplimentar au reprezentat o altă provocare pentru autoritățile de primire, pentru conducerea acestora și pentru personalul de primire, iar serviciile de asistență au fost deseori reduse pentru a se păstra distanța fizică sau au fost transferate în mediul online. Acest lucru a avut un efect negativ deosebit asupra solicitanților cu nevoi speciale, care uneori au fost privați de gama completă de servicii de asistență necesare. În majoritatea țărilor UE+, centrele de cazare a persoanelor luate în custodie publică au fost mai puțin ocupate ca urmare a restricțiilor legate de COVID-19, deoarece îndepărtarea de pe teritoriu a solicitanților respinși a fost suspendată, iar cetățenii statelor terțe au fost eliberați.

Unul dintre domeniile puternic afectate de pandemie a fost cel al conținutului protecției și al integrării beneficiarilor de protecție. Întârzierile în prelungirea permiselor de ședere, provocate de perturbarea serviciilor, au creat deseori insecuritate juridică și au împiedicat accesul la alte drepturi precum găsirea unei locuințe, încadrarea în muncă și îngrijirea medicală. Procedurile de reîntregire a familiei au fost oprite sau au suferit întârzieri grave, iar oportunitățile de angajare s-au redus puternic. Acordarea de asistență adecvată copiilor prin intermediul școlii online a reprezentat deseori o provocare din lipsă de calculatoare, de conexiune la internet sau din cauza locuirii în condiții precare, care nu ofereau un loc liniștit separat pentru studiu. Programele de sprijin și planurile individuale de integrare a beneficiarilor au fost extinse sau adaptate la noile circumstanțe. Cu toate acestea, efectele pandemiei asupra integrării se pot resimți pe termen lung, de la sănătate până la cazare și oportunități de angajare.

În mod evident, restricțiile de călătorie au afectat punerea în aplicare a returnărilor. Numărul de returnări forțate a scăzut semnificativ, iar cele voluntare au continuat în conformitate cu protocoalele și precauțiile sanitare necesare. Multe țări au suspendat nu numai procedurile de returnare, ci și emiterea deciziilor de returnare, fiind astfel prelungită perioada plecării voluntare.

Per ansamblu, țările UE+ au depus eforturi remarcabile pentru asigurarea continuității serviciilor, sistemele naționale de azil și primire dând dovadă de reziliență și flexibilitate în fața neprevăzutului. În paralel, autoritățile judiciare au examinat noile măsuri pentru a se asigura că acestea respectă standardele și garanțiile legale.

Digitalizarea

Pandemia de COVID-19 a reprezentat un nou impuls pentru a continua sau a accelera utilizarea tehnologiilor digitale în domeniul azilului. În 2020, țările UE+ au dezvoltat și implementat noi sisteme electronice în toate etapele procedurii de azil. S-au folosit soluții digitale pentru înregistrarea cererilor online, verificarea identității solicitantului, depunerea de documente, interviuarea la distanță, furnizarea de informații, serviciile de asistență juridică și de interpretare, analiza lingvistică, notificarea deciziilor și informarea cu privire la stadiul în care se află un caz, depunerea cererilor de recurs și semnarea digitală a deciziilor emise, precum și pentru furnizarea de asistență în vederea integrării, care cuprinde învățarea limbii, orientare socială și îndrumare pentru angajare. De asemenea, mai multe țări și-au consolidat sistemele electronice de gestionare a primirilor și infrastructura IT, investind în mai multe echipamente informatice pentru centrele de primire.

În domeniul returnării, țările UE+ au apelat la proceduri de comunicare și consiliere pentru reintegrare la distanță, iar instrumentele online au facilitat comunicarea cu țările terțe cu privire la procedurile de identificare a persoanelor returnate și la emiterea documentelor de călătorie. Tehnologiile digitale au fost utilizate și în contextul relocării, de exemplu prin interviuri la distanță și orientare virtuală înainte de plecare, într-un efort de asigurare a continuității serviciilor.

Deși digitalizarea aduce multe beneficii, au fost subliniate și potențialele riscuri, printre care consimțământul pentru utilizarea datelor cu caracter personal, problemele de accesibilitate întâmpinate de solicitanții cu anumite profiluri care pot să nu aibă competențe digitale sau accesul la echipamente și la internet, lipsa interacțiunii umane în furnizarea serviciilor (de exemplu, în furnizarea celor necesare persoanelor cu nevoi speciale) și sporirea încrederii în rândul categoriilor vizate pentru încurajarea unei utilizări cu rezultate palpabile. Pe măsură ce eforturile în direcția digitalizării înregistrează progrese, aceste motive de îngrijorare trebuie avute în vedere și soluționate corespunzător.

4.1 Accesul la teritoriu și la procedura de azil

Directiva privind procedurile de azil (reformată) oferă orientări statelor UE în vederea asigurării accesului efectiv la procedură pentru persoanele care au nevoie de ea și a garantării dreptului de a solicita protecție. Cu toate acestea, în cursul anului 2020 s-au raportat o serie de incidente la frontierele externe ale UE legate de împiedicarea sau amânarea aplicării Directivei reformate privind procedurile de azil și, prin urmare, a asigurării accesului efectiv la procedura de azil.

În 2020, principalele evoluții de ordin legislativ și de politici publice privind accesul la procedura de azil au continuat în același mod ca în anii precedenți. Procedurile au fost îmbunătățite în continuare pentru ca autoritățile să obțină cât mai multe informații la începutul procesului de azil, într-o manieră eficientă și coordonată pentru toate părțile interesate. Obiectivul general a fost de a eficientiza traseul cazurilor în sistem și de a accelera întregul proces.

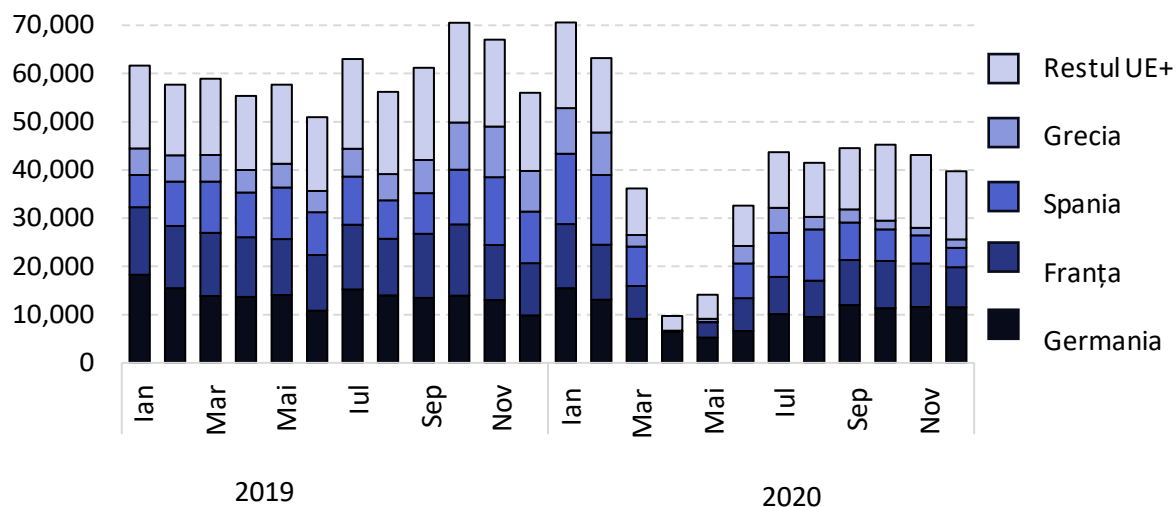
În 2020 s-au depus aproximativ 485 000 de cereri de protecție internațională în țările UE+, o scădere accentuată (cu 32 %) față de numărul de cereri din 2019. Acest declin, care a dus la cel mai mic număr de cereri anuale din 2013 până în prezent, poate fi atribuit restricțiilor împotriva COVID-19 care au fost introduse în UE+ și în țările terțe, limitând circulația transfrontalieră și la nivel intern.

Astfel, numărul cererilor de azil a fluctuat considerabil în cursul anului. La începutul anului numărul continua să urmeze o pantă ascendentă, în ianuarie și februarie 2020 fiind depuse mai multe cereri decât în aceleași luni din 2019 (creștere cu 15 % și, respectiv, 10 %). După primul val al pandemiei de COVID-19 însă, în martie 2020, numărul cererilor depuse a scăzut considerabil. Când măsurile de izolare au fost ridicate treptat în toate țările, ritmul depunerii cererilor a început să revină la cel anterior (vezi figura 1).

Impactul măsurilor împotriva COVID-19 asupra cererilor de azil a fost resimțit în mod inegal în țările UE+. În cele în care procedurile de azil au fost în mare parte suspendate în timpul primului val al pandemiei s-a înregistrat o scădere considerabilă a numărului de cereri de azil, iar țările care au păstrat procedurile de azil deschise au înregistrat scăderi mai mici.

În total, aproape două treimi (63 %) din totalul cererilor de azil din 2020 au fost depuse în doar trei țări: Germania (122 000), Franța (93 000) și Spania (89 000), urmate la distanță de Grecia (41 000) și Italia (27 000). Principalele țări de origine au rămas neschimbate față de 2019, acestea fiind Siria (70 000), Afganistan (50 000), Venezuela (31 000), Columbia (30 000) și Irak (20 000) – pentru toate înregistrându-se mai puține cereri în 2020. Împreună, principalele cinci naționalități s-au regăsit în peste două cincimi din cererile depuse în țările UE+.

Figura 1: Cereri de azil în funcție de țările care au primit cei mai mulți refugiați, pe luni, 2019-2020

Sursa: Eurostat [[migr_asyappctzm](#)] la 28 aprilie 2021.

4.2 Procedura Dublin

Regulamentul Dublin III își propune să definească o metodă clară și viabilă de determinare a statului membru responsabil pentru examinarea fiecărei cereri de azil.

Obiectivul său este de a garanta că solicitanții au acces efectiv la procedurile de acordare a protecției internaționale și că examinarea unei cereri este efectuată de un singur stat membru, desemnat în mod clar. Sistemul Dublin a fost unul dintre cele mai dezbătute aspecte ale SECA, în special cu referire la distribuirea echitabilă a responsabilității și la solidaritatea între statele membre.

Potențialul viitor al procedurii Dublin a fost evidențiat în 2020 prin prezentarea de către Comisia Europeană a noului [Pact privind migrația și azilul](#) și a [Propunerii de regulament privind gestionarea azilului și a migrației](#). Pactul își propune să înlocuiască sistemul Dublin cu un cadru comun care, pe lângă mecanisme eficiente de stabilire a statului membru responsabil pentru cererea de azil, va include și un nou mecanism cuprinzător de continuare a solidarității pe baza unor criterii simplificate.

În 2020, pe baza schimbului de date realizat prin sistemul de alertă timpurie și pregătire (SAP) al EASO, au fost emise 95 000 de decizii ca răspuns la cereri trimise în temeiul Regulamentului Dublin. Acest număr a reprezentat o scădere cu o treime față de 2019, fiind proporțional cu scăderea numărului de cereri de azil depuse în 2020. Astfel, raportul dintre numărul deciziilor primite în temeiul Regulamentului Dublin și numărul cererilor de azil depuse a fost de 20 %, similar celui din 2019.

La nivel de țară, Franța și Germania au continuat să primească cele mai multe decizii privind solicitările ca altă țară să preia responsabilitatea, împreună însumând aproape trei cincimi din totalul deciziilor din UE+. În 2020, rata generală de acceptare pentru deciziile privind cererile depuse în temeiul Regulamentului Dublin, măsurată prin numărul de decizii de acceptare a responsabilității raportat la totalul deciziilor emise, a fost de 56 %, indicând o scădere continuă pentru al treilea an succesiv la nivelul UE+ și în majoritatea statelor membre participante la sistemul Dublin. Au existat însă diferențe mari între ratele de acceptare la nivel de țară.

Printre alte evoluții semnificative la nivel european, clauza discreționară prevăzută la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III a stat la baza mecanismului de transferare a 1 600 de copii neînsoțiți și copii cu afecțiuni medicale grave și cu alte vulnerabilități, împreună cu familiile lor, din Grecia în alte state membre. Clauza a fost folosită și în continuarea transferurilor de după debarcărilor în Italia și Malta a persoanelor depistate în cadrul operațiunilor de căutare și salvare.

Articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul Dublin, o altă clauză discreționară, a fost invocat de peste 4 700 de ori în 2020, o scădere puternică (cu aproape o treime) comparativ cu 2019. Conform acestei clauze, un stat membru poate decide să examineze o cerere de protecție internațională chiar dacă nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor din Regulamentul Dublin III. În 2020, unul dintre motivele care au stat la baza acestei situații a fost numărul cazurilor de COVID-19 dintr-o anumită țară.

În mod evident, pandemia de COVID-19 și măsurile de urgență implementate de țările UE+ au îngreunat transferurile efectuate în temeiul Regulamentului Dublin. În total s-au efectuat aproximativ 13 600 de transferuri, adică jumătate din numărul transferurilor efectuate în 2019. Numărul a început să descrească în martie 2020, scăzând apoi și mai mult din aprilie până în iunie 2020. Din iulie 2020, numărul transferurilor a început să crească treptat, dar în a doua parte a anului, numărul transferurilor lunare nu revenise la cel anterior pandemiei de COVID-19. Patru țări – Franța, Germania, Grecia și Țările de Jos – au realizat peste trei sferturi din totalul transferurilor.

Instanțele naționale au primit numeroase contestații referitoare la modalitățile de transfer și la termenele aferente, multe dintre acestea vizând calcularea termenelor pentru transferuri având în vedere pandemia de COVID-19.

4.3 Procedurile speciale

În cursul analizei cererilor de protecție internațională în primă instanță, în anumite condiții statele membre pot utiliza proceduri speciale, precum proceduri accelerate, proceduri la frontieră sau proceduri prioritare, respectând principiile de bază și garanțiile stipulate în dreptul Uniunii. În 2020 au fost introduse sau extinse diverse tipuri de proceduri la frontieră, de obicei axate pe procesarea rapidă. Uneori, în unele state membre au fost exprimate îngrijorări referitoare la condițiile de cazare la frontieră, apelându-se la luarea în custodie publică și la protejarea garanțiilor pentru solicitanții cu nevoi speciale.

Țările UE+ s-au concentrat asupra revizuirii periodice a listelor de țări de origine sigure, aceste liste fiind modificate de mai multe ori în 2020. Listele oferă informații contextuale utile în cazul cererilor de azil direcționate către procedura accelerată, iar o tendință remarcată în toate țările UE+ în 2020 a fost de a da prioritate cazurilor aflate în procedura accelerată în timpul primei etape a pandemiei de COVID-19.

Prin intermediul modificărilor legislative și de politici publice, multe țări UE+ au definit și criteriile aplicabile în cazul cererilor de protecție internațională ulterioare sau depuse în mod repetat, pentru a preveni utilizarea necorespunzătoare a sistemului de azil prin depunerea de cereri repetate fără niciun temei. În total, în 2020 țările UE+ au primit aproximativ 56 000 de cereri repetate, ceea ce în cifre absolute a reprezentat o scădere cu 19 % față de 2019, dar o creștere cu două puncte procentuale a ponderii cererilor repetate din numărul total de cereri.

4.4 Procesarea cererilor de azil în primă instanță

Eforturile din 2020 s-au axat pe procesarea rapidă și eficientă, asigurând totodată garanții pentru solicitanți în țările UE. Scăderea numărului de cereri de azil din 2020 a oferit ocazia de a revizui practicile curente, de a introduce metode mai eficiente, inclusiv prin digitalizare, de a emite noi orientări pentru analizarea cererilor și de a soluționa cazurile aflate în așteptare.

Pe lângă scăderea semnificativă a numărului de cereri depuse, este posibil ca schimbările de acest tip să fi contribuit la numărul mare de decizii emise în țările UE+, care pentru prima dată din 2017 a depășit numărul cererilor depuse. În total, în 2020 autoritățile din domeniul azilului din țările UE+ au emis aproximativ 534 500 de decizii în primă instanță, din care peste patru cincimi au fost pronunțate în doar cinci țări: Germania (24 %), Spania (23 %), Franța (16 %), Grecia (12 %) și Italia (8 %). Majoritatea deciziilor în primă instanță au fost emise pentru cetățeni din Siria, Venezuela, Afganistan și Columbia (în ordine descrescătoare).

În plus, au fost retrase aproximativ 47 200 de cereri – cel mai mic număr din 2013, cu peste un sfert mai puține decât în 2019. Scăderea înregistrată atât în ceea ce privește numărul cererilor depuse, cât și numărul cererilor retrase a dus la un raport de 1 cerere retrasă la 10 cereri depuse în 2020, asemănător cu cel din 2019. Deși datele Eurostat nu indică tipul de retragere, datele SAP sugerează că majoritatea cererilor retrase în 2020 au fost retrase în mod implicit, ca și în anii precedenți. Cererile retrase, în special cele implicite, pot servi ca indicator indirect al sustragerii de la procedură și al începerii unei deplasări secundare către alte țări UE+. Această interpretare este susținută de faptul că cele mai multe retrageri s-au produs în state membre din prima linie precum Grecia și Italia, în care s-a înregistrat peste o treime din totalul retragerilor.

4.5 Prelucrarea cererilor de azil în recurs sau în instanțe superioare

Deși în 2020 numărul de decizii privind cererile pronunțate în primă instanță a rămas relativ stabil, numărul deciziilor emise în recurs sau în instanțe superioare a scăzut cu aproape o cincime: de la aproximativ 300 000 în 2018 și 2019 la aproximativ 237 000 în 2020. Ca și în anii precedenți, peste două treimi din totalul deciziilor emise în urma contestațiilor sau a revizuirilor au fost pronunțate în trei țări din UE+: Germania (42 % din totalul deciziilor în recurs sau în instanțe superioare), Franța (18%) și Italia (10 %). În 2020, mai mult de două din cinci decizii în recurs sau în instanțe superioare au fost emise pentru afgani, irakieni, pakistanezi, sirieni și nigerieni, tiparul fiind același cu cel observat în 2019.

Schimbările legislative și de politici publice în recurs în țările UE+ s-au axat pe reorganizarea instituțiilor din căile de atac pentru îmbunătățirea specializării acestora, pe suspendarea returnării pe durata procedurilor de recurs și pe adaptarea temporară a procedurilor scrise sau orale, precum și a termenelor procedurale, ca urmare a restricțiilor împotriva COVID-19.

4.6 Cazurile pendinte

Având în vedere că în 2020 au existat mai multe decizii emise decât cereri depuse, în țările UE+ volumul de cazuri pendinte a scăzut. La sfârșitul anului 2020 așteptau o decizie aproximativ 773 600 de cereri de azil, în scădere cu 18 % față de 2019. Cu toate acestea, numărul cazurilor pendinte încă era mai mare decât cel din 2014, înainte de criză.

4.7 Primirea solicitanților de protecție internațională

În 2020 au continuat tendințele identificate în anii precedenți, unele țări demarând reforme semnificative în cadrul sistemelor de primire, inclusiv prin reorganizare instituțională și ajustarea capacității de primire. A continuat procesul de sporire a centralizării și a coordonării etapei inițiale a primirii, mai multe țări orientându-se către crearea de centre de primire care să reunească toate părțile interesate ale procesului de azil și de primire într-un singur loc pentru a ușura etapele inițiale ale procedurii.

Fenomenul rămânerii beneficiarilor cărora li se recunoaște protecția internațională sau a foștilor solicitanți în structurile de primire după finalizarea procedurii de azil a persistat în mai multe state membre ale UE. În anii precedenți s-a pus accentul pe includerea rapidă a solicitanților în programe de pregătire pentru angajare și de evaluare și dezvoltare a competențelor. Deși acesta pare că a rămas principalul principiu director pentru statele membre, reducerea nivelului serviciilor, inclusiv al celor de educație și formare, din cauza pandemiei de COVID-19 a dus la scăderea eficacității acestor programe, în pofida eforturilor depuse de autoritățile naționale.

Unele îngrijorări referitoare la condițiile din centrele de primire, exprimate de UNHCR și de organizațiile societății civile cu privire la anumite țări și situații, de exemplu în zonele hotspot, par să se fi intensificat în cursul anului. Evenimentele tragice care au avut loc în tabăra Moria din Lesbos au dat un nou suflu colaborării multilaterale pentru îmbunătățirea condițiilor de primire.

4.8 Custodia publică în timpul procedurii de azil

În 2020, o serie de țări UE+ și-au modificat legislația privind custodia publică în contextul sosirii în masă a cetățenilor statelor terțe și al procedurilor de returnare.

În unele țări s-au remarcat eforturi pentru schimbarea politicilor în favoarea alternativelor la luarea în custodie publică, în timp ce în alte țări alternativele de acest tip au rămas limitate. Principalele provocări au continuat să fie recurgerea la luarea în custodie publică, condițiile custodiei publice și plasarea minorilor în custodie publică, alternativele rămânând limitate. În cursul anului, instanțele de la nivel european și național au analizat în mod activ politicile și practicile custodiei publice, interpretând legea în practică și stabilind standarde.

4.9 Accesul la informații

Țările UE+ și-au consolidat și adaptat practicile pentru a se asigura că solicitanții de azil au acces efectiv la informații și că beneficiază de proceduri echitabile. Eforturile s-au îndreptat către utilizarea de noi tehnologii, stabilirea de canale alternative pentru diseminarea informațiilor și sensibilizarea prin instrumente de comunicare electronice, de exemplu platforme și huburi online, aplicații mobile și canale de comunicare socială. Multe țări au creat linii telefonice speciale și au restructurat site-urile existente pentru a se asigura că informațiile sunt disponibile în mai multe limbi. Informațiile transmise au ca obiect aspecte ale procedurii de azil, viața de zi cu zi în țara gazdă, integrarea, returnarea și noutăți privind măsurile împotriva COVID-19.

4.10 Asistența și reprezentarea juridică

Pentru a atenua impactul măsurilor restrictive adoptate împotriva COVID-19 și a oferi în continuare acces la asistență juridică, multe țări au organizat sesiuni de informare privind asistența juridică, fie individual, fie în grupuri restrânse sau prin înlocuirea interacțiunii față în față cu apeluri telefonice sau video. De asemenea, mai multe țări au adoptat noi legi sau politici privind accesul la asistență și reprezentare juridică, unele extinzând pentru prima dată accesul la asistență și reprezentare juridică în primă instanță.

Au fost extinse proiectele existente și a fost consolidată cooperarea cu părțile interesate, fiind introduse măsuri pentru sporirea calității serviciilor prin creșterea tarifului orar al avocaților, precum și prin îmbunătățirea condițiilor de calificare. Cu toate acestea, în cursul anului 2020 organizațiile societății civile și-au exprimat îngrijorarea cu privire la îngreunarea sau insuficiența accesului la asistență și reprezentare juridică – în mare parte din cauza restricțiilor împotriva COVID-19 – la frontiere, în centrele pentru persoanele aflate în custodie publică și în centrele de primire.

4.11 Serviciile de interpretare

În 2020 s-a pus accentul pe creșterea standardelor de calitate a interpretării, de exemplu prin pregătirea interpreților, prin monitorizare sporită și prin îmbunătățirea mecanismelor de evaluare a calității. În cazurile în care s-a apelat la servicii de interpretare plătite, la contracte s-au adăugat cerințe noi pentru a asigura o interpretare la standarde mai înalte. S-a remarcat nevoia de îmbunătățire a serviciilor de interpretare la frontiere, precum și deficitul de interpreți pentru anumite limbi în unele dintre țările UE+.

4.12 Informațiile privind țara de origine

În 2020, țările UE+ și-au continuat eforturile de îmbunătățire atât a volumului, cât și a calității informațiilor privind țara de origine (ITO). În lipsa misiunilor de informare, țările s-au axat pe alte metode de culegere a informațiilor, iar unele unități ITO au profitat de izolare pentru a realiza cercetări mai amănunțite, a îmbunătăți și a actualiza informațiile disponibile și a acoperi o gamă mai largă de subiecte.

Țările cu administrații mai mici în domeniul azilului au făcut demersuri pentru înființarea de unități ITO sau pentru crearea unei metodologii de alocare a anumitor țări de origine unor ofițeri care să actualizeze informațiile în mod regulat. Cercetarea și raportarea s-au axat pe actualizarea informațiilor privind țările pentru care erau deja disponibile ITO, în special privind țările de origine frecvent întâlnite în rândul solicitanților de azil, precum Afganistan, Iran, Irak și Siria, dar s-au depus eforturi și pentru culegerea de informații despre țări de origine mai rar întâlnite, pentru care ITO erau limitate sau nu existau, de exemplu Columbia și Sri Lanka.

4.13 Apatridia în contextul azilului

Apatrizii și beneficiarii de protecție internațională sunt două categorii distincte în dreptul internațional, dar o persoană poate fi atât beneficiară de protecție internațională, cât și apatridă. În contextul azilului, apatridia poate afecta procesul de stabilire a statutului de azilant în urma unei cereri de protecție internațională, precum și garanțiile procedurale. Mai multe țări UE+ au luat măsuri pentru abordarea apatridiei în 2020, de exemplu prin aderarea la instrumentele juridice internaționale relevante, stabilirea unor proceduri dedicate de determinare a apatridiei, asigurarea accesului la cetățenie la naștere, facilitarea accesului la naturalizare, accelerarea procesului de determinare a apatridiei și actualizarea ghidurilor pentru prelucrarea cererilor depuse de apatrizi.

Cu toate acestea, problemele cu care se confruntă apatrizii în diferite etape ale procedurii de azil par să persiste, printre care lipsa de cunoștințe legate de apatridie în cadrul procedurii de azil, lipsa proceselor de determinare a apatridiei în unele țări UE+ și riscul crescut de luare arbitrară în custodie publică a apatrizilor, din motive de imigrație.

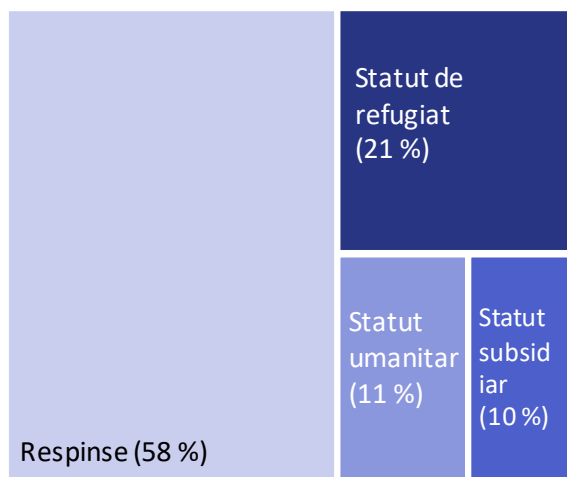
4.14 Conținutul protecției

Persoanelor care primesc o decizie pozitivă li se acordă o formă de protecție în țările UE+, care presupune un ansamblu de drepturi și obligații, precum și accesul la o serie de servicii. O decizie pozitivă este o decizie care conferă statut de refugiat, protecție subsidiară (ambele reglementate în dreptul Uniunii) sau protecție umanitară (acordată în baza dreptului intern). Rata de recunoaștere se referă la numărul de decizii pozitive ca procent din numărul total al deciziilor privind cererile de protecție internațională.

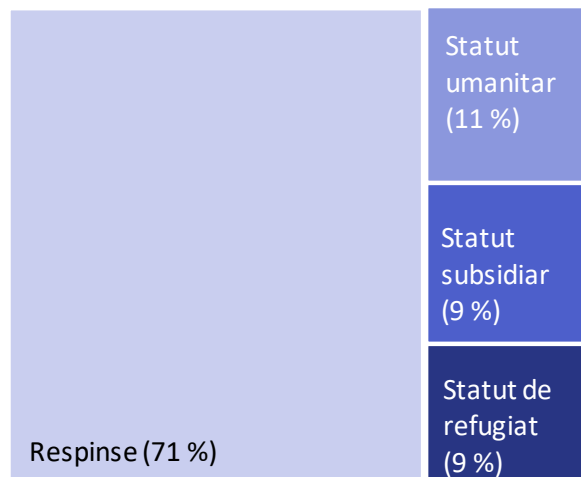
În 2020, rata de recunoaștere în UE+ pentru deciziile în primă instanță privind cererile de azil a fost de 42 %: din 534 500 de decizii emise, 224 000 au fost pozitive, iar solicitantului i s-a acordat o formă de protecție. Majoritatea deciziilor pozitive în primă instanță au oferit statutul de refugiat (113 000 sau jumătate din totalul deciziilor pozitive). S-a acordat protecție subsidiară în aproximativ 52 000 de cazuri (23 % din deciziile pozitive) și statut umanitar în 59 000 de cazuri (27 % din deciziile pozitive (vezi figura 2).

Figura 2: Rezultatul deciziilor privind cererile de azil în prima și a doua instanță sau în instanțe superioare în țările UE+, 2020

A. Decizii în primă instanță

B. Decizii în recurs sau în instanțe superioare

Sursa: Eurostat [[migr_asvappctzm](#)] la 28 aprilie 2021.

În recurs sau în instanțele superioare, 70 000 din cele 237 000 de decizii emise în țările UE+ au fost pozitive, rata de recunoaștere fiind de 29 %. În cea mai mare parte, deciziile pozitive emise în recurs sau în instanțe superioare au conferit statut umanitar (26 000), iar statutul de refugiat și protecția subsidiară au reprezentat oarecum mai puține cazuri (22 000 fiecare).

Amploarea și calitatea drepturilor și a serviciilor pe care le primesc beneficiarii protecției influențează puternic perspectivele lor de integrare efectivă în noua societate. În 2020, unele țări au introdus măsuri de regularizare a situației unor categorii specifice de străini. Unele au inițiat schimbări pentru facilitarea reîntregirii familiei în cazul beneficiarilor de protecție internațională și au furnizat clarificări privind procesul prin orientări mai detaliate, instanțele continuând să aibă un rol activ în modelarea politicilor și a practicilor privind reîntregirea familiei. În același timp, au continuat tendințele din anii precedenți de utilizare tot mai frecventă a revizuirii statutului și de folosire mai riguroasă a motivelor de încetare și revocare a protecției.

Întocmirea și lansarea noului Plan de acțiune al UE privind integrarea și incluziunea au oferit orientări suplimentare pentru realizarea strategiilor de integrare la nivel național. Țările UE+ au continuat să depună eforturi pentru sprijinirea beneficiarilor prin învățarea limbii, acces la educație și formare profesională, oportunități de angajare și orientare socioculturală, în ultima perioadă observându-se o tranziție către personalizarea planurilor de integrare și adaptarea lor la nevoile beneficiarilor individuali. În ultimii ani s-au intensificat eforturile de evaluare a planurilor de integrare prin cercetare interdisciplinară, cu scopul de a evalua efectele politicilor existente și de a oferi recomandări pentru viitor. Un motiv de îngrijorare în 2020 a fost legat de perturbarea accesului efectiv la educație pentru copiii refugiați ca urmare a pandemiei de COVID-19, o serie de părți interesate solicitând soluții rapide pentru evitarea consecințelor pe termen lung.

Un alt motiv de îngrijorare persistent este situația persoanelor cărora li s-a acordat protecție internațională într-un stat membru, dar care apoi s-au mutat în alt stat membru, unde au solicitat din nou protecție. Acestea sunt cazuri de importanță deosebită pentru unele state membre, fiind evidențiate în dezbaterile politice pe marginea propunerilor de reformă din 2016 și a Pactului privind migrația și azilul.

4.15 Returnarea foștilor solicitanți de azil

Deși rata returnărilor concrete ale cetățenilor statelor terțe a rămas relativ scăzută în multe țări UE+, în 2020 au fost adoptate o serie de noi inițiative legislative și politice menite să îmbunătățească procesul de returnare și să obțină un raport mai bun între eficacitate și costuri. Unele țări au introduse reguli mai stricte cu privire la obligația de cooperare, la identificarea persoanelor care vor fi returnate și la termenele pentru anunțarea plecărilor.

De asemenea, țările au promovat asistența și returnările voluntare, colaborând mai strâns cu Frontex în acest sens. Multe evoluții au vizat realizarea returnărilor cu luarea în considerare a principiului de *non-refoulement* și a aspectelor umanitare, aici încadrându-se și returnarea în condiții demne a copiilor neînsoțiți.

4.16 Relocarea și admișiile umanitare

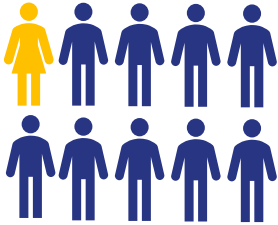
Relocarea și admișiile umanitare au un rol esențial în asigurarea unor căi legale și sigure pentru obținerea protecției de către persoanele care au nevoie. De la introducerea primului mecanism european de relocare în iulie 2015, procesul a rămas pe un loc important pe agenda politică. Din cauza restricțiilor legate de COVID-19, numărul refugiaților relocați efectiv în țările UE+ în 2020 a fost inevitabil mai mic.

În conformitate cu Orientările Comisiei Europene privind punerea în aplicare a dispozițiilor relevante ale UE în domeniul procedurilor de azil și de returnare și privind relocarea, țările UE+ și-au adaptat modalitățile prin care asigură continuitatea proceselor de relocare atunci când este posibil, de exemplu prin prelucrarea cazurilor urgente pe bază de dosar și prin derularea de interviuri la distanță. Până la sfârșitul anului 2020, majoritatea țărilor nu-și atinseseră cotele naționale și au fost nevoite să solicite reportarea lor în anul următor, exprimându-și angajamentul de a oferi căi sigure de obținere a protecției.

În obiectiv: solicitanții de azil cu vulnerabilități

În 2020, aproximativ **14 200** de cereri de protecție internațională au fost depuse de **minori neînsoțiți** în țările UE+,

reprezentând **3 %** din totalul de **485 000** de cereri de azil din 2020

Aproape **9 din 10** minori neînsoțiți care au solicitat protecție internațională erau băieți

În cadrul procedurii de azil sunt necesare mai multe eforturi pentru a proteja **femeile și fetele** de violență, trafic de ființe umane și MGF

41 % din minorii neînsoțiți provin din **Afganistan**

În cadrul procedurii de azil sunt necesare garanții pentru a proteja copiii astfel încât să nu cadă pradă **traficantilor de ființe umane**

Persoane LGBTI se confruntă cu abuzuri ale drepturilor omului în multe colțuri ale lumii, fiindu-le uneori teamă să vorbească deschis în timpul procedurii de azil

Sursa: EASO

5. Copiii și solicitanții cu nevoi speciale

Acquis-ul UE în materie de azil conține dispoziții privind identificarea și acordarea de sprijin solicitanților care au nevoie de garanții procedurale speciale. Dintre solicitanții vulnerabili, un grup extrem de important este cel al minorilor neînsoțiți care solicită protecție fără a fi în grija unui adult care să răspundă de ei. Noul Pact privind migrația și azilul cuprinde o serie de prevederi menite să garanteze luarea în considerare a interesului superior al copilului, de exemplu prin proceduri mai solide de reîntregire a familiei și prin promovarea unui mecanism de solidaritate mai puternic pentru transferul copiilor neînsoțiți și a solicitanților cu vulnerabilități.

În 2020, minorii neînsoțiți au depus în statele UE+ aproximativ 14 200 de cereri de protecție internațională, reprezentând 3 % din totalul de 485 000 de cereri. Față de 2019, cifra absolută a minorilor neînsoțiți a rămas relativ stabilă (-3 %). Având în vedere însă scăderea generală puternică a numărului de cereri de azil, acest lucru a dus la creșterea ponderii minorilor neînsoțiți față de 2019, cu un punct procentual.

O mare parte din minorii neînsoțiți proveneau din Afganistan, 41 % din cererile depuse de minori în țările UE+ în 2020 provenind de la aceștia (cu 11 puncte procentuale mai mult față de 2019). Următoarea țară de origine a fost Siria, cu 16 % (creștere cu 6 puncte procentuale). Ca și în anii precedenți, majoritatea covârșitoare a minorilor neînsoțiți care au solicitat protecție internațională în țările UE+ erau băieți (aproape 9 din 10). Cei mai mulți minori neînsoțiți care au solicitat azil se încadrau în categoria de vârstă mai mare, aproape două treimi dintre ei având între 16 și 17 ani și doar o zecime fiind mai mici de 14 ani.

Punând accentul pe importanța depistării și a referirii timpurii, o serie de țări UE+ și-au actualizat legislația, politicile și orientările în 2020, punând în aplicare măsuri de monitorizare a calității sau elaborând noi evaluări ale vulnerabilității pentru solicitanții cu nevoi procedurale speciale. De asemenea, au avut loc modificări legislative pentru a accelera desemnarea unui tutore legal pentru un minor neînsoțit, dar în pofida acestor eforturi s-au raportat adesea întârzieri în desemnarea tutorilor. Per ansamblu, limitările în depistarea eficace și rapidă a solicitanților vulnerabili, inclusiv a minorilor, au rămas o problemă în 2020, crescând riscul să fie luați în custodie publică sau plasați în centre de primire care nu sunt adecvate pentru nevoile lor.

În domeniul primirii, autoritățile din țările UE+ au depus eforturi considerabile pentru crearea de centre specializate care să asigure solicitanților vulnerabili un loc sigur, în care nevoile lor speciale să poată fi abordate. Cu toate acestea, s-a raportat deseori că nu este întotdeauna posibilă crearea unui mediu sigur din punct de vedere fizic și psihologic, cu acces la servicii de asistență și incluzând acces la educație pentru minori.

În continuare au fost necesare eforturi suplimentare în cadrul procedurilor de azil pentru a proteja femeile și fetele de riscuri precum violența domestică sau mutilarea genitală/circumcizia feminină (MGF). Țările UE+ au întreprins inițiative noi pentru a crea centre sigure pentru solicitantele cu acest profil, iar instanțele au intervenit pentru a proteja femeile și fetele în pericol de a fi supuse unor acte de violență dacă ar fi fost returnate în țara de origine.

O îngrijorare des întâlnită se referă la creșterea alarmantă a traficului de minori, în special a migrantilor fără forme legale, copiii reprezentând aproape un sfert din totalul victimelor. Riscul este iminent pentru femeile și copiii migranți, nu numai pe rutele de călătorie periculoase, ci și atunci când ajung în Europa. Copiii pot să dispară din centrele de primire și să cadă pradă traficantilor de ființe umane.

Persoanele lesbiene, gay, bisexuale, transgen și intersexuale (LGBTI) se confruntă cu abuzuri ale drepturilor omului și cu amenințări în multe colțuri ale lumii. Este necesar ca solicitanții cu acest profil să fie abordați cu grijă, deoarece se pot teme să vorbească despre orientarea lor sexuală, despre identitatea și exprimarea de gen, precum și despre caracteristicile lor sexuale (SOGIESC) în timpul procedurii de azil. Evoluțiile din 2020 s-au axat pe furnizarea de informații și pe definirea unei țări sigure pentru solicitanții cu nevoi speciale legate de gen.

Sistemele de azil și de primire din Europa: Calea de urmat

În pofida mobilității reduse în 2020 din cauza pandemiei de COVID-19, dovezile indică fluxuri migratorii persistente

Sunt necesare investiții suplimentare pentru a trece de la răspunsuri reactive la soluții pe termen lung

Digitalizarea are potențialul de a spori eficiența și accesibilitatea procedurii de azil

Orientările și contribuțiile EASO sunt necesare mai mult ca niciodată pentru realizarea unui sistem european coordonat

Instanțele UE și cele naționale au un rol important în ceea ce privește interpretarea aquis-ului UE în domeniul azilului și orientarea aplicării acestuia în practică

Noul Pact privind migrația și azilul propune un cadru cuprinzător menit să ofere soluții de protecție într-o manieră sigură și previzibilă, adaptată unor nevoi diverse

Programele de relocare și căile complementare sunt esențiale pentru asigurarea accesului previzibil, sigur și legal la siguranță în cazul fluxurilor migratorii în creștere

Realizarea unor cadre sustenabile presupune condiții de primire îmbunătățite, furnizarea promptă a serviciilor de sănătate și de educație, eforturi de integrare și derularea în condiții demne a returnării cetățenilor statelor terțe care nu necesită protecție

Drepturile fundamentale ale omului și valorile UE trebuie să aibă rolul unei busole care arată calea de urmat

Sursa: EASO

Observații finale: Calea de urmat

Aceasta este a 10-a ediție a *Raportului privind azilul*, în care EASO documentează și analizează progresul constant realizat de țările UE+ în standardizarea și modernizarea sistemelor de azil și de primire. Cu ajutorul unei combinații de soluții rapide temporare și politici orientate către viitor, țările UE+ au gestionat și vor continua să gestioneze fluxuri migratorii complexe, rezolvând totodată dificultățile apărute pe parcurs. În acest sens, urgența sanitară mondială din timpul pandemiei de COVID-19 a pus la încercare sistemele de azil și de primire existente în prezent, iar evoluțiile prezentate în acest raport sunt dovada rezilienței și a flexibilității datorită cărora au reușit să asigure continuitatea activității în fața neprevăzutului. Altă concluzie evidentă este că nevoia de protecție internațională rămâne extrem de vizibilă, necesitând soluții care să ducă la sustenabilitate pe termen lung.

Pentru a valorifica progresele realizate până în prezent, sunt necesare investiții suplimentare în direcția tranziției de la soluțiile intermediare la un cadru legislativ și de politici publice cuprinzător, convenit de comun acord. Atingerea acestui scop presupune o colaborare continuă și mai strânsă între diversele părți interesate, condiție extrem de importantă pentru a încorpora expertiza și avantajele comparative pe care le poate aduce fiecare parte în procesul de găsimă a soluțiilor comune. Pe durata acestui proces de consolidare, drepturile fundamentale ale omului și valorile UE trebuie să aibă rolul unei busole care arată calea de urmat.

În pofida mobilității reduse în 2020 din cauza pandemiei de COVID-19, dovezile indică fluxuri migratorii persistente

Pandemia de COVID-19 a avut un impact profund și complex atât asupra funcționării sistemelor de azil și de primire din țările UE+, cât și asupra numărului de persoane sosite în Europa în căutarea protecției internaționale. Numărul cererilor de azil depuse în țările UE+ în 2020 a scăzut dramatic, fiind cu o treime mai mic decât în 2019, deoarece pentru mulți restricțiile de călătorie și de deplasare a persoanelor au făcut călătoria imposibilă. Dacă analizăm însă doar numărul de cereri depuse în ianuarie și februarie 2020, înainte de introducerea măsurilor legate de COVID-19, constatăm creșteri cu peste 10 % față de aceleași luni din 2019, ceea ce sugerează că numărul de sosiri ar fi continuat să crească dacă nu ar fi avut loc pandemia.

Întrucât epicentrele de conflict, încălcarea sistematică a drepturilor omului, instabilitatea politică și dificultățile economice determină în continuare strămutări majore în întreaga lume, pare foarte probabil ca fluxurile migratorii spre Europa să continue într-un ritm susținut sau mai intens. Deși se pare că pandemia din 2020 a fost un factor de inhibare a mobilității, această tendință se poate schimba în viitor. Dacă analizăm capacitatea diverselor țări de a rezolva și depăși efectele economice și sociale ale pandemiei, este posibil ca redresarea după COVID-19 să fie neuniformă, având efect amplificator asupra cauzelor preexistente de strămutare și exacerbând dezechilibrele dintre țările în curs de dezvoltare și cele mai dezvoltate. Acest lucru ar putea cataliza și mobilitatea dinspre primele către cele din urmă. În acest context, problemele fundamentale legate de frontierele externe ale UE vor rămâne o parte importantă a dezbaterii publice, în special în ceea ce privește accesul efectiv la teritoriu și procedura de azil, ceea ce pune și mai mult în evidență nevoia de a face tranziția la un cadru nou și general acceptat pentru operațiunile de căutare și salvare, debarcare, transfer și distribuirea echitabilă a responsabilității în general.

Rolul programelor de relocare în asigurarea accesului previzibil, sigur și legal la siguranță va fi deosebit de important în contextul fluxurilor migratorii în creștere. Pandemia de COVID-19 a avut un efect perturbator asupra proceselor de relocare în 2020, ceea ce a evidențiat și mai mult cât de importantă este protejarea persoanelor de pericolele unei călătorii lungi și periculoase către un loc sigur. Faptul că noul Pact privind migrația și azilul pune accent sporit asupra relocării și căilor complementare este un indicator puternic al angajamentului de a oferi soluții de protecție într-un mod sigur și previzibil.

Noul Pact privind migrația și azilul își propune să răspundă unor nevoi diverse

Pactul privind migrația și azilul al Comisiei Europene a fost propus în septembrie 2020 ca un nou început în consolidarea solidarității, rezolvarea problemelor legate de migrație într-un mod armonizat și pentru sporirea încrederii în sistemul de azil al Uniunii Europene prin proceduri mai rapide și mai eficiente. Consultarea cu diversele părți statale și nestatale, care s-a derulat pe parcursul celor 12 luni anterioare finalizării noului pact propus, a constituit o etapă pozitivă datorită luării în considerare a diverselor perspective cu scopul de a crea o arhitectură incluzivă și cuprinzătoare a sistemului de migrație și azil pentru Europa. Negocierile privind propunerile legislative incluse în noul pact vor avea un rol central în evoluțiile viitoare din domeniul migrației și al azilului.

Fără a diminua importanța progreselor semnificative făcute până acum, trebuie menționat totuși că o serie de divergențe rămân nesoluționate. Depășirea lor va presupune voință politică, inspirație în elaborarea politicilor și flexibilitate. Deși încă nu sunt consacrate prin acte legislative, direcțiile oferite în noul pact pot deja să inspire schimbări ale politicii în unele țări, în vederea alinării practicilor existente cu soluțiile propuse, și să stimuleze cooperarea practică între țări pe chestiuni de interes urgent, tendință care a fost observată și în urma propunerilor de reformare a SECA din 2016.

Sistemele sustenabile în centrul atenției: De la răspunsuri reactive la soluții pe termen lung

Pe baza experiențelor anterioare, țările UE+ au continuat să-și adapteze legislația, politicile, practicile și mecanismele organizaționale generale pentru a gestiona mai bine fluxurile de solicitanți de azil, a optimiza fluxurile de lucru, a spori eficiența și eficacitatea și a respecta demnitatea oamenilor în cadrul procesului de acordare a protecției. O tendință comună a multor țări UE+ a constat în îmbunătățirea centralizării și a coordonării etapei inițiale de azil și de primire, prin crearea de centre de sosire în care să se regăsească laolaltă toate părțile interesate ale procesului de azil. Scopul este de a culege cât mai multe informații într-o etapă timpurie a procedurii, pentru a eficientiza procesul de decizie – abordare care pare să aibă un rol central și în noul pact. Capacitatea de a stabili rapid cine are nevoie de protecție și cine nu are, va crește integritatea sistemelor de azil. În această privință, vor continua dezbaterile curente privind deținerea unor mecanisme care să garanteze respectarea drepturilor fundamentale și, în mod important, a principiului nereturnării în locuri în care persoana ar putea fi în pericol (*non-refoulement*).

De asemenea, s-au făcut modificări în cadrul sistemelor de primire, mai ales cu scopul de a furniza servicii adaptate solicitanților cu nevoi speciale. În pofida eforturilor, acest domeniu nu a fost lipsit de provocări, centrele de primire fiind uneori supraaglomerate, condițiile nu tocmai ideale, iar accesul la servicii – de exemplu la educație și la asistență medicală – fiind întârziat sau insuficient. De exemplu, datele disponibile arată că în 2020 aproximativ 30 % din solicitanții de protecție internațională din Europa erau copii, dintre care mulți erau de vârstă școlară. Deseori, acești copii nu au acces constant și efectiv la educație. Chiar și în cazul acelor copii care ar putea fi returnați în urma unei decizii negative, oferirea de servicii educative în etapa primirii reprezintă un act cu valoare în sine deoarece ajută dezvoltarea lor la nivel cognitiv și social. În cazul celor care rămân, lipsa de acces efectiv la educație poate avea efecte nocive atât asupra dezvoltării lor personale, cât și asupra perspectivelor de integrare pe termen lung. Punerea accentului imediat pe integrarea beneficiarilor de protecție internațională duce la mai multe beneficii pentru sustenabilitatea pe termen lung: deprinderea aptitudinilor necesare pentru a se simți bine în societatea gazdă nu doar că va cataliza o contribuție pozitivă din partea lor ca membri organici ai noilor societăți, dar va îmbunătăți și coeziunea socială în general.

Fără a nega importanța soluțiilor temporare în satisfacerea nevoilor imediate, tranziția către cadre sustenabile și pe termen lung va necesita îmbunătățiri în sensul asigurării unor condiții de primire de calitate, acordarea promptă de asistență medicală și educație, punerea accentului pe integrarea beneficiarilor și derularea în condiții demne a returnării cetățenilor statelor terțe care nu au nevoie de protecție. În cadrul acestui proces de tranziție, conceptele privind drepturile fundamentale ale omului și principiile UE pot oferi orientările necesare și pot fundamenta elaborarea și funcționarea unor astfel de soluții pe termen lung.

Eficiență echitabilă și echitate eficientă: Instanțele examinează noile practici în conformitate cu aquis-ul UE în domeniul azilului

Instituțiile judiciare de la nivelul UE și de la nivel național au continuat să-și afirme rolul în ceea ce privește interpretarea aquis-ului UE în domeniul azilului și orientarea celor care îl aplică în practică. Acest rol a fost și mai evident în 2020, când instanțelor li s-a solicitat să evalueze noile practici și măsuri care fuseseră introduse de autoritățile naționale într-o realitate nouă, determinată de provocări fără precedent care necesitau reacții rapide și eficiente. Instanțele naționale au intervenit pentru a evalua impactul măsurilor de siguranță împotriva COVID-19 asupra drepturilor solicitanților de azil, asupra aspectelor complexe privind transferurile efectuate în temeiul Regulamentului Dublin și asupra termenelor procedurale aferente. O serie de hotărâri importante au fost emise și de CJUE, în calitate de autoritate judiciară a UE, în special în legătură cu accesul efectiv la procedura de azil.

Este clar că autoritățile judiciare vor continua să aibă un rol important în asigurarea interpretării și aplicării corecte a aquis-ului european în domeniul azilului, cu atât mai mult cu cât propunerile Comisiei Europene nu s-au concretizat încă într-un cadru legislativ și politic agreat de toate părțile, iar un număr considerabil de cazuri se află încă în așteptare în căile de atac.

Digitalizarea, catalizator al eficienței și accesibilității

Țările UE+ au făcut pași importanți către introducerea inovațiilor tehnologice care vor spori automatizarea procedurilor de azil. Pandemia de COVID-19 a dat un nou impuls țărilor UE+ în direcția digitalizării proceselor, statele fiind nevoite să-și adapteze modalitățile de lucru pentru a diminua riscurile urgenței sanitare. Multe dintre aceste soluții vor fi probabil păstrate pe termen lung pentru a spori eficiența sistemelor de azil și de primire, iar altele ar putea fi incluse într-un set de instrumente pe care țările UE+ să le folosească din nou în viitor, în cazul unor provocări asemănătoare. Pe măsură ce eforturile în direcția digitalizării înregistrează progrese, trebuie acordată atenție aspectelor legate de confidențialitatea datelor, asigurării unui acces echitabil la servicii digitale și sporirii încrederii solicitanților și beneficiarilor de protecție în noile soluții tehnice, pentru a încuraja utilizarea acestora.

Asigurarea unui răspuns european coordonat și rolul central al EASO în cadrul acestuia

Natura complexă a azilului, care este strâns legată de reîntregirea familiei și de returnări, necesită soluții cuprinzătoare. În anii următori, coordonarea acțiunilor și integrarea expertizei diverselor părți interesate vor fi esențiale pentru definirea unei abordări echilibrate, în care principala întrebare va fi în ce mod (și nu dacă) toate părțile interesate contribuie la aceasta. Standardizarea și punerea în practică a unui sistem european funcțional de azil va necesita o voință politică amplă și o viziune comună, răspunsuri armonizate și echitabile la presiunea migrației asupra anumitor țări, cu respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor care solicită protecție,

cooperare consolidată cu țările de origine și de tranzit și eforturi constante pentru eliminarea cauzelor primare ale migrației ilegale.

În cei 10 ani de la înființare, EASO a colaborat activ cu Comisia Europeană, cu statele membre, cu agențiile europene, cu societatea civilă și cu organizațiile internaționale pentru a ajuta la implementarea SECA într-un mod holistic: în acest sens, agenția a acordat asistență operațională statelor membre care se confruntau cu presiuni mari, a oferit sesiuni de pregătire și instrumente practice de înaltă calitate specialiștilor din domeniul azilului, a contribuit la implementarea dimensiunii externe a SECA și a generat rezultate analitice pentru fundamentarea deciziilor. În acești ani, EASO a acumulat o experiență extinsă fără precedent, a conceput metodologii de lucru inovatoare, a creat parteneriate puternice și a contribuit la găsirea soluției de promovare a politicilor și practicilor care vizează protecția.

Într-un peisaj al migrației caracterizat de schimbări permanente la nivel mondial, orientările și contribuțiile EASO devin din ce în ce mai necesare. În calitatea sa de centru de expertiză în domeniul azilului, se preconizează că programul de lucru al EASO se va extinde, în special având în vedere transformarea sa în Agenția Uniunii Europene pentru Azil.

ISBN 978-92-9465-057-3